

Reportage Gezinsklas

In de gezinsklas op de Groningse Borgmanschool. Van links af Exilus, zijn moeder Joyce, juf Marlies, Jeroen en diens moeder Ans.

Foto Harry Cock / de Volkskrant

Een ochtend school met je ouders

Kinderen die het lastig hebben op school mogen in Groningen een ochtend in de week hun vader of moeder meenemen naar de gezinsklas. 'Opvoeden doe je nooit alleen.'

Van onze verslaggever
Jurre van den Berg

GRONINGEN 'Donderdag was een moeilijke dag, zie ik.' Marlies Sparreboom kijkt begripvol als Exilus (7) zijn doelenkaart laat zien. 'Ik concentreer me op mij werk', staat erboven. En: 'Ik luister naar de juf.' Twee dierenstickers heeft hij gekregen, maar de vakjes bij drie andere dagdelen zijn leeg.

'Er werd te veel gepraat. Ik kon me niet goed concentreren', bekent het springerige jongetje met lange rode haren. 'Hij was niet vooruit te branden', herinnert zijn juf in groep 3, Janet Reijenga. Dan richt ze zich tot Exilus' moeder Joyce, die ook in de kring zit: 'Ging hij misschien laat naar bed?' Zijn moeder heeft een andere verklaring voor de mindere dag van haar zoon. 'Hij was verkouden en had last van oorontsteking. Hij voelde hij zich niet helemaal lekker.'

Ook Ingmar, Vito, Mahdu, Ilus en Jeroen hebben hun vader of moeder meegenomen naar het 'pluslokaal' van de Groningse Borgmanschool. De rest van de week zitten de kinderen in verschillende groepen. Nu gaan ze acht weken achtereen met hun ouders een ochtend in de week naar de gezinsklas. Ze maken samen schoolwerk, praten

over hun doelen en oefenen. Met netjes werken bijvoorbeeld, of wachten op je beurt.

De school heeft de leerlingen uitgenodigd. Ze kunnen zich moeilijk concentreren, zijn erg druk of juist heel verlegen, voelen zich buitengesloten of worden snel driftig. Niet vreemd voor kinderen op deze leeftijd. Maar wel gedrag waarmee zij zichzelf en soms ook hun leerkracht en klasgenoten behoorlijk in de weg kunnen zitten, zegt systeemtherapeut Joost Madern, die samen met GZ-psychologe

Er werd te veel gepraat. Ik kon me niet goed concentreren

Exilus (7)

Sparreboom de gezinsklas begeleidt.

In Groot-Brittannië en Denemarken zijn *family groups* en *familieklassen* al jaren ingeburgerd. In Nederland is het iets nieuws. De Borgmanschool is pas de derde waar het idee in de praktijk wordt gebracht, door stichting Made-lies. Vorig jaar gaf de gemeente Groningen subsidie voor een proef. Sinds kort kunnen alle scholen in de provincie ermee experimenteren.

'Een probleem heb je nooit alleen', is de filosofie van de gezinsklas. De dingen waar kinderen op school tegenaan

In de gezinsklas is veel bespreekbaar op een normale manier. Het is geen therapie

Masja Moeder van Ilus

lopen, zijn voor ouders meestal heel herkenbaar, zegt Madern. Maar vaak laat de afstemming te wensen over. 'Als een kind thuis tijdens het eten van tafel loopt, is dat niet zo'n probleem. Maar in de klas kan dat een ramp zijn.'

Volgens de initiatiefnemers past de gezinsklas goed bij het idee van passend onderwijs en nieuwe opvattingen in de jeugdzorg. Problemen aanpakken daar waar ze spelen, in een vroeg stadium, op een laagdrempelige manier, met verschillende betrokkenen. Madern: 'It takes a village to raise a child.'

Bij toerbeurt is een leerkracht van een van de kinderen in de gezinsklas. Juf Janet Reijenga is enthousiast. 'Een kind mag druk of verlegen zijn, dat hoort erbij. Maar het is voor henzelf niet fijn als ze niet lekker in hun vel zitten of werk niet afkrijgen omdat ze snel afgeleid zijn. In de gezinsklas zijn we daar even bewust mee bezig.'

Terwijl de kinderen aan hun gewone schoolwerk gaan, vertrekken de ouders naar een vergaderzaaltje beneden. Sparreboom nodigt ze uit om elkaar feedback te geven. 'Je bent zo enthousiast en houdt zoveel van Jeroen', krijgt diens moeder Ans te horen. 'Maar misschien zit je er soms wat te dicht op.' Zij herkent zich daar wel in. 'De gezinsklas is er niet alleen voor Jeroen.'

Terug in het lokaal vraagt Sparreboom hoe het met de oefening ging. 'Hoe lang kun je netjes werken?' Ingmar: 'Een jaar.' Dan is het tijd voor een spel. Samen met hun ouders moeten de kinderen zo veel mogelijk ballonnen in de lucht houden. Eerst acht, dan elf, dan veertien. 'Merken jullie ook dat het steeds beter gaat nu we een paar keer hebben geoefend?'

Moeder Masja twijfelde wel even toen de school Ilus (11) uitnodigde, vertelt ze even later als ze opeen groot karton een elfje voor haar dochter maakt. 'Ze vliegt alle kanten uit en kan soms heftig reageren. Ze vindt het niet leuk om een uitzondering te zijn.' Voor Masja was het bovendien lastig om vrij te regelen van haar werk. Na zes bijeenkomsten is ze zeer te spreken over het initiatief. 'In de gezinsklas zijn moeilijkheden bespreekbaar op een normale manier. Het is geen therapie.'

Ilus vond het in het begin spannend, zo tussen vreemde kinderen. Nu vindt ze het leuk en weet ze waar ze het voor doet. 'Als ik me goed op mijn schoolwerk kan concentreren, haal ik ook betere cijfers.' Dat ze haar vriendinnen uit groep 7 een paar uur moet missen, is jammer. Maar er zit ook een voordeel aan: 'Als we elkaar om 12 uur weer zien, is het extra gezellig om bij te kletsen.'